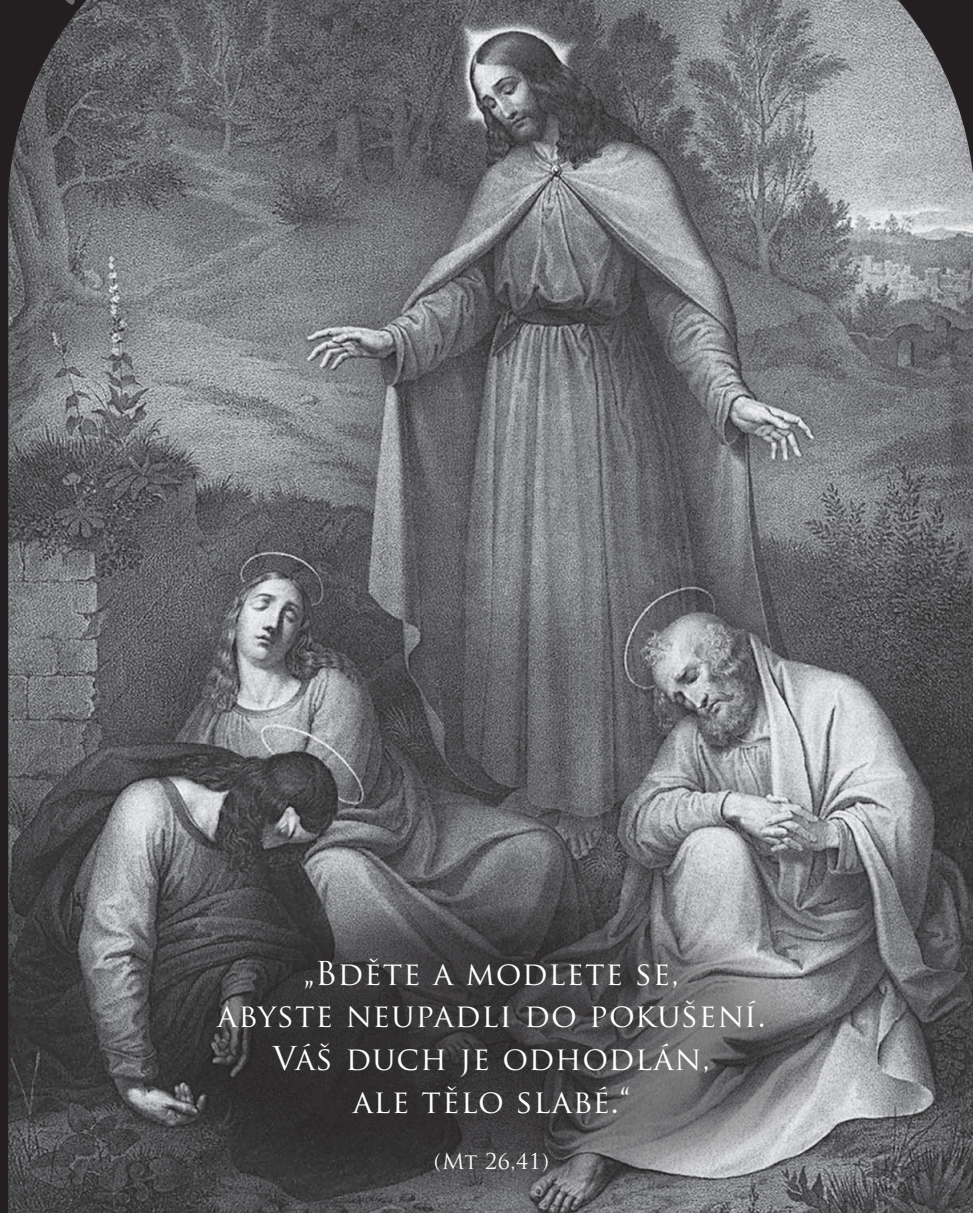

Chodoviny

4

ZPRAVODAJ ŘK FARNOSTI CHODOV PRAHA • L.P. 2019

„BDĚTE A MODLETE SE,
ABYSTE NEUPADLI DO POKUŠENÍ.
VÁŠ DUCH JE ODHODLÁN,
ALE TĚLO SLABĚ.“

(MT 26,41)

Chodovská farnost má 30 let

Z rukou kardinála Františka Tomáška byla 1. dubna 1989 dekretem ustavena chodovská farnost, čímž se oddělila duchovní správa Jižního Města od spořilovské farnosti.

2.3.
2019

Jihoměstský masopust

6.3.
2019

Popeleční středa

10.3.
2019

Dveře – divadelní hra

17.3.
2019

Koncert Pavla Helana

Pokání? Tak tudy cesta nevede!

Kdes v čarokrásném zákoutí, ve starých stromů stínu, vzdálen všech světských marností, stál klášter kapucínů.

Tam starý, přísný kvardián bděl nad zbožností bratří, kdo seberní se provinil, jej trestal, jak se patří.

Jedenkrát Servác – kapucín se jeřabinkou opil a k pohoršení kláštera bezbožné kousky tropil.

Šest dní postu mu kvardián uložil za pokání. K alkoholickým nápojům přičichnout nesměl ani.

Servác byl zbožný kapucín, lítost v něm zaplakala, důtka představeného se málo být mu zdála.

Pokání svoje zostřil chtěl. Vzal láhev jeřabinky ze skříně, k ní postavil opatrně dvě sklinky. „Serváci,“ k sobě hovoří, „ku Boží cti a chvále se teď dívat budeš na láhev neustále.“ Tak čtvrt hodiny upřeně na láhev teskně zíral a mukou přímo pekelnou své lačné srdce týral. V tom vnitřní hlas mu zašeptal: „Serváci, to nic není, ty láhev pěkně otevřeš a dáš se na modlení.“

Otevřel láhev kapucín a sepal zbožně ruce, modlil se, modlil, ba co víc: přikládal muku k muce: „Serváci, k otvoru láhve čichneš, pít nebudeš! Jeřabinky jen sladkou vůni vdýchneš!“ Čichl si k láhvi kapucín a modlil se pak dále, leč vnitřní hlas ho k pokání většímu nutkal stále.

„Serváci, sklenku naplníš, bys větší snášel muka. Však k ústům nesmíš pozvednout ji tvoje hříšná ruka!“

Naplnil sklenku kapucín, zlatem v ní zazářilo, „ach,“ vzdychl kapucín, „ach, to by se pilo.“

„Satane, odstup! Za tuto hříšnou myšlenku pouhou v ní jenom rty omočíš, bys zmíral hroznou touhou!“ Smočil si rty kapucín, oko mu jiskrou vzplálo; a náhle i to pokání se malým být mu zdálo.

Výstražným hlasem kárá se: „Serváci, hříšný synku, pít nebudeš, ale za trest jen vyprázdniš jednu sklinku!“ A rázem sklinku vyklopil ku Boží cti a chvále, a pokračoval v pokání horlivě dál a dále.

Když v celu vkročil kvardián, zřel dvě rozbité sklinky, Serváce s láhvi na zemi prázdnou, bez jeřabinky.

Když jsem poprvé četl tenhle text, rozesmál mne, ale dnes mne kromě úsměvu přepadá smutek nad tím, jak dokážeme být hloupí a skrytě pyšní.

Opravdu není řešení něco takto nesmyslně zpřisňovat! Stačí se obrátit a změnit svůj postoj a jednání. Další trápení, které je vlastně vystavování se pokušení ve slabém místě člověka, tak to je k ničemu. Ale právě obrácení – pokání – to má smysl. Takže mám pro nás dva texty do postní doby:

Skutky apoštolské 3,19-20 • *Proto číňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy... a přišel čas Hospodinův, čas odpočinutí, kdy pošle Ježíše, Mesiáše, kterého vám určil.*

Izajáš 58,5-7 • *Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žinici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? Zdalipak půst, který já si přeji, není toto: Rozevřít okovy svévole, rozvázat jha, dát ujařmeným volnost, každé jho rozbit? Cožpak nemáš lámat svůj chléb hladovému, přijímat do domu utištěné, ty, kdo jsou bez přístřeší? Vidíš-li nahého, obléknout ho, nebýt netečný k vlastní krvi?*

P. Michael

Křížová cesta na Petříně

S jáhnem Pavlem bude sraz v neděli **7. dubna** ve **14.30 hod.** před kostelem Panny Marie na Strahově.

SLOVO REDAKCE

Milí přátelé a čtenáři Fchodovin, největším poselstvím Velikonoc je podle mě, že skrze oběť a vzkříšení Ježíše – syna Božího – jsme i my Božími dětmi, jsou nám odpuštěny hříchy a jsme svobodní. Zkusme si toho více vážit a uvědomovat si, jak nás Bůh miluje, jak na nás myslí, jak prožívá s námi naše smutky, bolesti a trápení, a jak je nám blízko, jak jen to jde. Nemusíme Jeho blízkost vždy vnímat, ale vírou se o ni opřít můžeme kdykoliv. Ať je pro nás živé, co napsal sv. Pavel v listě Efezským. „**V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost.**“ (Ef 1:7) „**I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.**“ (Ef 2:1-2) „**Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy.**“ (Ef 2:4-5) Ano, byli jsme mrtví a teď žijeme a Bůh nám dává život v hojnosti. Využívejme toho každý den, budme vděční, ale také nenasytní touhou po Něm. Nechme se Jím více milovat, obdarovávat a hýčkat.

Katka

Sdružení křesťanských seniorů v Praze 11,
vás zve na besedu, která se koná v pondělí

8. dubna 2019 od 16.00 hod.

v klubovně Komunitního centra Matky Terezy

P. Ing. Miloslav Fiala O.Praem

Velikonoční zamyšlení

Spojení: stanice metra C Háje, nebo autobusy 125,
154, 165, 170, 197 a 203 – stanice Modrá škola.

(Mgr. Pavel Urban a JUDr. Jan Decker)

ZPRÁVY z KCMT

Milí farníci,
výměna hydroizolací na terase KCMT by měla být v čase vydání těchto Fchodovin již ukončena a po mnoha letech více či méně úspěšného úsilí bychom se na této ploše měli těšit z plně funkční střechy. Cena oprav této etapy je 221 tisíc Kč bez DPH. V průběhu prací bohužel došlo ke komplikaci, k protečení dešťové vody do prostor Farní charity, takže bude potřeba některé stropy nově vymalovat nebo opravit sádrokarton.

V dubnu bude v KCMT živo. Šest dopolední budou školní třídy přicházet na interaktivní program „Proč křesťané slaví Velikonoce“, o který je každý rok stále větší zájem. Prostory KCMT také nabídneme dvěma velkým vícedenním konferencím, hostem u nás bude společnost QUIP poskytující poradenství lidem se zdravotním postižením a také Česká asociace pro psychoterapii. Naše farní maminky upozorňujeme na krásné koncerty vážné hudby určené pro mámy a jejich malé děti, které se pravidelně konají v KCMT. Najdete je na facebooku pod názvem Filharmonisté.

Z farního dubnového programu si nenechte ujít Zastavení u Matky Terezy s Gabrielou Vlkovou, někdejší děkankou Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci. Bude se konat jarní Dobroděn, kdy vás po práci pozveme na výborný společný oběd v KCMT. Nezapomeňte také na tradiční Pašije, které pro vás mnoho let připravuje dramatický kroužek KSK v KCMT. A hlavně si v plnosti společně prožijme všechny Velikonoční události.

Požehnanou dobu postní a mnoho radosti
a naděje z Kristova zmrtvýchvstání přeje,

Karina Juráková
ředitelka KCMT

**„Jsem malá tužka v ruce
píšícího Boha, který posílá
milostný dopis tomuto světu
sv. Matka Tereza**

„Vstal jsem z mrtvých... radujte se!“

Pán vstal z mrtvých, jak řekl. Radujte se všichni a jásejme, neboť on kraluje navěky. Aleluja.

Velikonoce jsou svátky nesmírné radosti, úžasné naděje pro každého člověka, pro celé lidstvo. Kristovou smrtí a zmrtyvchvstáním jsme byli vykoupěni z hříchu a věčné smrti. Velikonoce nám připomínají naše nadpřirozené zrození ve křtu, kdy jsme se stali Božími dětmi, a zároveň jsou předobrazem a zárukou našeho vlastního zmrtyvchvstání.

Svatý Pavel píše: **Dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu... Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtví pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Spolu s ním nás vzkřísil a spolu s ním uvedl na nebeský trůn v Kristu Ježíši...** (Ef 2,3-6)

Kristus se stal vzorem a počátkem naší budoucí slávy. Liturgické texty nás uvádějí do velikonoční radosti. V těchto textech prosíme především o to, aby tato radost byla předobrazem našeho věčného štěstí v nebi. Na znamení radosti duše i těla, že Kristus vstal z mrtvých, se v tomto období odedávna nedržely posty a nekonala jiná tělesná umrtvování. **„Padesátidenní velikonoční doba,“** uvádí svatý Augustin, **„vylučuje pusty, neboť je předzvěstí hostiny, která nás očekává v nebi.“**

Výzvy liturgie by nepřinesly žádný užitek, kdyby v našem životě nedošlo k opravdovému setkání s Ježíšem, kdybychom naplno nežili podle jeho zásad, podle jeho učení. Evangelisté při každém Ježíšově zjevení zdůrazňují, že se apoštolové zaradovali, když viděli Pána. Jejich radost pramení z toho, že viděli Krista, že Pán žije a že je s nimi.

Skutečná radost nezávisí jen na hmotném blahobytu, na uspokojení všech potřeb, na nepřítomnosti potíží, na zdraví... Hluboká radost má původ v Kristu, v Boží lásce k nám a v tom, jak tuto lásku opětuje. Ježíš i nám lidem dnešní doby říká důležitý příslib: **„Amen, amen, pravím vám, vy budete plakat a naříkat, ale svět se bude radovat; budete se rmoutit, ale váš zármutek se promění v radost. Žena, když rodí, má**

zármutek, neboť přišla její hodina, ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk. I vy máte nyní zármutek. Uvidím vás však opět a vaše srdce se zaraduje a vaši radost vám nikdo nevezme.“ (Jan 16,20-22)

Jistě i na nás přijdou těžkosti života, různá trápení, pomluvy, šikana, opuštěnost, ale také naše lidské slabosti, a přesto i přes všechny tyto potíže držíme se Ježíše, vždyť on nás miluje, on šel za nás na kříž. A pokud bychom se někdy od Boha vzdálili, měli bychom si vzpomenout na podobenství o marnotratném synu a s Ježíšovou pomocí se s kajícím srdcem znovu vrátit k Bohu. V nebi – a také v naší duši – by se v ten den konala veliká slavnost. Tak je tomu pokaždé, i kdyby šlo jen o malé zaváhání, o malé prohřešky v našem životě. Poněvadž skutky pokání dodávají duši klid, pokoj a harmonii života. Neustále v sobě živme radost a optimismus a zahánějme smutek, který k ničemu nevede a který vydává duši napospas negativním myšlenkám, k pesimistickému jednání. Radostný člověk je pro druhé povzbuzením, člověk smutný své okolí, lidi kolem sebe uvádí do temnoty, do strachu. Křesťan nemá mnohdy důvod být stále smutný, bez radosti, bez pozitivního pohledu na budoucnost. A Ježíš i nás povzbuzuje: **„Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“** (Jan 14,1)

Být radostný je jedním, ze způsobů, jak Bohu vzdávat díky za nespočetné dary, které nám uděluje. **Radost je „prvořadá pohledávka, kterou Bohu dlužíme, nejjednodušší a nejpříjemnější způsob, jak dokázat, že jsme si vědomi darů přírody a milosti a že jsme za ně vděční.“** Bůh je s námi spokojen, když nás vidí skutečně šťastné a radostné. Svou radostí prokazujeme velké dobro svému okolí, neboť radost přivádí druhé k Bohu. Přinášet radost je často tím nejlepším důkazem lásky k lidem kolem nás. Podívejme se na první křesťany. Jejich život byl přitažlivý, protože s radostí plnili své každodenní drobné povinnosti. „Rodiny žijící z Krista tak dávaly Krista poznat lidem kolem sebe. Tak šířili křesťanství první křesťané, kteří byli

rozsévači radostné zvěsti, kterou přinesl Kristus. Rodina, malé křesťanské společenství, se stala ohněm tak velkého poselství.“ Jistě úkol i pro nás, pro naše křesťanské rodiny, pro každého jednotlivého křesťana, zapalovat druhé radostným pohledem na život. Mnoho lidí může nalézt Boha díky našemu optimismu, našemu úsměvu, naší srdečnosti k druhým lidem. Tento důkaz lásky k bližním – tedy ustavičná snaha překonat špatnou náladu a smutek, a také odstranit jejich příčinu – bychom měli podávat zejména svým nejbližším. Bůh chce, aby konkrétně naše domácnost byla místem radosti, nikoliv temnoty a smutku, napětí kvůli nepochopení a sobectví.

Jistě je také důležité snažit se přinášet křesťanskou radost, pohodu na své pracoviště, k sousedům, na ulici, do metra, do tramvaje, do autobusu, do školy, všude tam, kde se setkáváme s druhými lidmi. Svět je pohroužen ve smutku, v neklidu, ve spěchu dnešní doby, tento svět potřebuje především radost a pokoj, který nám Pán zanechal. Kristus vždy projevoval nekonečnou vnitřní radost. Svätý Tomáš Akvinský doslova uvádí, že **„kdo chce v duchovním životě dělat pokroky, musí v sobě mít radost. Smutek nás ochromuje, je jako bláto, které se lepí na boty, které nejen ušpiní, ale také brání v chůzi.“**

A k naší radosti máme také různé velikonoční zvyky, různé symboly, které posilují naši velikonoční pohodu. **Podaná ruka** vyjadřuje přátelství, **pohlazení** je projevem něžnosti, **polibek** lásky, **úsměv** sympatií, **drobný dárek** říká: **„Mám tě rád.“** Každý náznak, každé gesto nebo čin o něčem mluví. I Velikonoce jsou takové... Nejsou jen vítáním jara, přehlídkou různých krásných zvyků. Nejsou ani utápěním Moreny nebo vyháněním hus do luk... Velikonoce v sobě mají myšlenku. Po zimě přichází jaro, po smutku radost, po bolesti uzdravení, po smrti život. A když to zavoláme naplno – nazveme pravým jménem – po umučení Pána Ježíše Krista přichází jeho zmrtvýchvstání. Život se střetl se smrtí a vyhrál. Hrob je prázdný. Velikonoční radost pak jde křížem krážem a žádná oblast lidského bytí jí není cizí. I lidové zvyky, jako barevná vajíčka, symboly beránka, zajíce – i to patří ke zprávě o zmrtvýchvstání Páně. Je to dědictví našich předků. Ač byli hmotně často chudí, uvnitř byli bohatí. Věděli, že víra v Boha a člověk patří k sobě, tak jako obličej k hlavě.

• **Velikonoční beránek** znamená: někdo se obětuje za vinu druhých. Beránková oběť smyla vinu lidí. Tím beránkem není nikdo jiný než sám Ježíš.

• **Kohout** představuje někoho, kdo probouzí svědomí lidí a přivádí je k zamyšlení nad sebou. Svým kokrháním probouzí každé ráno spáče a zvěstuje jim nový den, světlo slunce. Tím ukazuje na Krista, Světlo světa. Plechové kohouty můžeme vidět i na věžích kostelů.

• **Kvočna s kuřátký** – existuje místo, kde je možné nalézt ochranu. Když nad dvorem krouží dravý pták, je to smrtelné nebezpečí pro malá kuřátka. My smíme v nebezpečí hledat ochranu u Boha jako kuřátka u kvočny.

• **Ohnivý pták Fénix** – život je silnější než smrt. Fénix nebo rajský pták, jak se mu říká, má podle pověsti zázračnou schopnost. Když zestárne, vrhne se do ohně a z popela vstane opět mladý a krásný. Fénix ukazuje jako křesťanský symbol na Ježíše a chce naznačit: tak jako Ježíš zemřel a opět vstal z mrtvých, tak také u nás nebude mít smrt poslední slovo.

• **Zajíc** je rychlý a bdělý. Podle lidské víry zajíc nikdy nespí, svými dlouhými ušima všechno slyší a také svými očima vidí, protože nezavírá oči ani v noci. Naznačuje tím, že Bůh je všude. Vidí všechno, slyší všechno. Je také symbolem zmrtvýchvstání. Jako stále bdící nám připomíná Krista, který přemohl spánek smrti a vystoupil z hrobu do věčného života.

• **Vejce** je všeobecně rozšířený symbol života. Jako z vejce vychází živé kuře, tak vyšel vzkříšený Kristus z hrobu.

• **Pelikán** je symbolem Ježíše, jehož krev byla pro nás vylita na kříž.

• **Motýl** vychází z kukly – naše duše povstane z mrtvého těla a bude žít dál.

• **Páv** je považován za symbol toho, že existuje život, který nemá konce.

Jistě všichni vidíme, že tyto symboly jsou hluboce lidské a vlastně křesťanské a dotýkají se našeho pozemského života.

Zachovejte si je, hledejte jejich smysl. Budete mít ve svých domovech bohatství, které rez nezkaží a mol nesní...

Tak jako podaná ruka je přátelstvím, úsměv sympatií, pohlazení je něžností, pak Velikonoce jsou Ježíšovo slovo, které říká: **„Vstal jsem z mrtvých... radujte se!“**

Váš jáhen Pavel Urban

Velikonoční příběh Petrova trojího zapření známe všichni, máme ho popsany třeba u Marka ve 14. kapitole. Co to asi bylo za kohouta, který Petra usvědčil. Komu patřil? Jak to s ním dopadlo? V Bibli se o tom nepíše, takže pro odpověď se musíme opět vydat mezi řádky.

KOHOUT

Kohout Adoniáš se pyšně procházel po smetišti pod velekněžským palácem.

„Jen se slepice pořádně podívejte, koho tady máte nad sebou. To asi nevíte, že se o mně píše v Písmech? Jo, už je to tak. Předevčírem jsem poslouchal, co se večer četlo u Kaifášů, a to byste teda koukaly. Nějaká kniha Dob či Zlob či tak nějak. A tam jsem na vlastní uši slyšel: *„Kdo dal ibisovi moudrost a kohoutovi rozum?”* A to jsem jako vyrozuměl, že to říkal samotný Hospodin, že jako on dal kohoutovi rozum, takže je to pravda.

O slepicích tam nebyla ani zmínka, bodejť by taky. Jenže vám je to jedno, zajímáte se jen o zrní, kdákání a snášení vajec a jakékoliv vyšší zájmy jsou vám cizí. Ještě že jsem tady já a celé to tu zachraňuju.“

Adoniáš se na slepice opovržlivě podíval. Jak se zdálo, jeho řeč na ně žádný dojem neudělala. Dokonce ho snad vůbec neposlouchaly. Moc si toho však nevšímal.

„A ještě něco, dámy. Nevím, jestli jste si všimly, dnes se tady píší dějiny. Brzy ráno sem přivedli nějakého Ježíše. A podle toho, jak okolo něj všichni pobíhali, dokonce i velekněží, to asi musí být někdo hodně důležitý. Jednou se o tom taky bude psát v Písmech. A já tam budu taky. Podařilo se mi totiž jednoho z těch mužů dohnat k pláči, stačilo, že jsem dvakrát zakokřhal. To koukáte, co? To vy byste tím svým kdákáním nikdy nedokázaly.“

A vůbec, co se tady s vámi vybavuju. Předpokládám, že si mě co nevidět všimne paní Kaifášová a přeloží mě na nějaké důležitější místo, třeba do zahrady ke svým pávům.“

Paní Kaifášová zamračeně vyhlížela z okna paláce. Kaifáš se celé dny zabývá jen tím prorokem či zločincem či kdo to vlastně je, tím Ježíšem, a na ni už vůbec nemá čas. A Annáš, její otec, ho v tom ještě podporuje. Proč jim ten Ježíš tolik vadí? Že uzdravuje v sobotu? Že nedodržuje půst? Že ho mají lidi rádi? Kdyby Kaifáš dělal takové věci, jako Ježíš, taky by ho oslavovali.

Dnes ráno tedy Ježíše konečně zavřeli a Pilát ho prý odsoudí a bude zase klid. Jen jestli. Lůza venku volá, aby ho ukřižovali, ale když šla Kaifášová minulý týden z trhu, volali něco úplně jiného. Co si o tom má chudák ženská myslet? A to se ještě Kaifáš před chvílí

mihnul ve dveřích, a že to prý v neděli s Annášem pořádně oslaví a že ať prý udělám něco pořádného k obědu. Jo, teď mám tak akorát chuť. Zvláště, když vidím, že má Kaifáš roztržené to nové roucho, co jsem mu nedávno koupila. To nemůže dát trochu pozor? Jen mi přidej láv práci.

Kaifášová se podívala dolů a uviděla Adoniáše. S ním je to stejný.

Naparuje se dole jako páv, ale svoje kohoutí povinnosti si neplní. K slepicím se nemá, vždyť loni touhle dobou už tři kvočny seděly na vejcích a letos nic. Stejně jako Kaifáš, ten už o mě taky pár týdnů žádostivým okem nezavádl. A s kokrháním to není lepší, dnes ráno kokřhal jen dvakrát (samozřejmě Adoniáš, ne Kaifáš). Takhle už to dál nejde!

Pak ji něco napadlo. Dá se, že Kaifáš je teď docela zadobře s Pilátem. To bych třeba mohla poprosit Pilátovou, jestli by mi nedala (nebo při nejhorším neprodala) jednoho z těch mladých kohoutů, co si nedávno nechala poslat z Říma. Ať se chov trochu omladí.

Co se týče Adonijáše, o nedělním obědě je tedy rozhodnuto. Jaké řešení zvolila paní veleknězová v případě Kaifáše, se nám, bohužel, zjistit nepodařilo.

P. S. Pokud jste se nedovtipili, kterou z knih Písma Adonijáš citoval, tak je to kniha Jób, konkrétně verš 38,36.

Pracuj, jako bys věčně žítí měl. Žij, jak bys zítra umřít měl...

Vždy, když se setkám s někým, s kým připravuji rozhovor do Fchodovin, jsem mile překvapena. Je to pro mne velké obohacení. Každému vřele doporučuji: seznáňte se s někým, kdo již něco v životě zažil a nechte ho sdílet svůj životní příběh. Budete vtáhnuti do jeho života, a dostanete sílu, nadhled a i kousek moudrosti do toho, jak žít svůj vlastní život a své vztahy. A určitě si to hezky užijete jako já. Děkuji, že jsem tohle zase mohla zažít, tentokrát hned na dvakrát, nejdříve s paní Miladou Svobodovou při povídání v naší kavárně a pak ještě i s jejím manželem panem Václavem u nich doma.

Paní Milado, kdy a kde jste se narodila? Jaké bylo Vaše dětství?

Narodila jsem se v Kručenburku blízko Žďáru nad Sázavou 3. února 1943 jako čtvrté ze šesti dětí. Tatínek měl menší hospodářství, soukromě hospodařil, ale na živobytí to stačilo. Byli jsme tři sestry a tři bratři.

Válku jste zažila jako velmi malá. Vzpomínáte si na nějakou událost?

Na válku si nepamatuji. Ale z vyprávění vím, že na konci války nás hodně bombardovali Rusové, mysleli si, že jsou tam Němci. Zabili při tom hodně lidí, dokonce moji babičku, která byla na poli. Byla to tatínkova maminka a on ji ještě živou naložil na trakař a odvážel. Cestou mu ale zemřela. Jeho i jeho tetu zachránilo to, že jiná bomba nevybuchla.

Jak jste prožívali nástup komunistů a jejich perzekuci?

O tom, že chodíme do kostela, všichni věděli. Nikdy v životě jsme nebyli na prvomájovém průvodu. Vždy jsme ten den volna využívali pro setbu brambor. (Tatínek totiž odmítl vstoupit do JZD. Musel odvádět velké dávky, za trest mu měnili pole za horší a odvody zvyšovali.) Jednou v místním rozhlasu říkali, že místní občan nemusí za mír manifestovat, ale že se půjde do kostela pomodlit. Všichni věděli, o kom mluvili.

Měli jste jistě jako věřící a děti soukromého rolníka problém se dostat na střední školy a vysoké školy...

Nejstarší sestra i bratr se moc dobře učili a tatínek chtěl, aby šli na gymnázium. Ale to nešlo. Na gymnázium se dostali až přes „učňák“ nebo později. Na vysokou školu vůbec. Sestra chtěla na MATFYZ, a to už vůbec nešlo. Pak šla na elektrotechnickou nástavbu. Bratr si udělal vysokou školu až dálkově s dětmi.

A vy? Jakou jste studovala střední školu?

Po narození nejmladšího bratra v roce 1952 doporučil lékař mamince, aby se šetřila. Měla hodně nemocné srdce a tvrdá práce v hospodářství by jí zničila. Tatínek to respektoval. Její práci a jemu pomoc jsme museli zastat my tři sourozenci. Proto se ani nepočítalo, že půjdeme na střední školu. Takže až do začátku 80. let jsem měla dokončenou jen základní školu. Protože za stejnou práci různí lidé podle dosaženého vzdělání dostávali různou výplatu, rozhodla jsem se, že si po třetím dítěti doplním vzdělání a získala jsem výuční list v oboru prodavačka. Dál jsem prodávala na různých místech a pak asi šest let pracovala na poště.

Ted' bych ráda věděla, jak jste se s manželem seznámili.

Moje sestra začala pracovat v Praze, kde se seznámila se svým budoucím manželem. A na jejich svatbě jsme se potkali. Václav – jeho bratr – pak začal nejdříve psát a potom za mnou také jezdit. Musím říci, že samozřejmě při návštěvách při všech pracích pomáhal a vše výborně zvládal.

Kdy jste měli svatbu?

Tak po čtyřech až pěti letech jsme se v roce 1966 vzali. Nejdříve jsme bydleli každý u svých rodičů a vídali se málo. Po narození syna Věny jsme bydleli nějaký čas u mé sestry na Spořilově ve dvoupokojovém bytě, kdy oni již měli dvě děti, a třetí bylo na cestě. Někakou dobu jsme bydleli i v bytě s rodiči manžela na Vinohradech. V roce 1969 jsme si koupili malý domek na Chodově a v něm bydleli deset let. Poté se do tohoto domku nastěhovali manželovi rodiče a my jsme získali byt v Konstantinově ulici, kde jsme bydleli do roku 2005. Mezitím jsme začali opravovat náš domek na Chodově, který byl po smrti rodičů již prázdný, a bydlíme v něm doposud.

Jak to bylo s hospodářstvím Vašeho otce? Již nepotřeboval pomáhat po Vaší svatbě a odchodu do Prahy?

Kdepak. Jezdili jsme tam s dětmi každé volno, včetně víkendů a prázdnin. Až do konce 70. let, kdy vstoupil do JZD. Ale to už pak zase tak snadné nebylo. Byla podmínka, že musí v JZD pracovat někdo z rodiny. Nejmladší bratr po vystudování Střední zemědělské školy a po vojně opravdu v JZD pracovat začal.

Vůbec jsme nemluvili o Vašich dětech.

V roce 1967 se nám narodil první syn Věna, v roce 1970 dcera Markéta a v roce 1978 syn Martin.

Vaše víra v Boha je živá a opravdová doposud. Co k tomu podle Vás přispělo? Vždyť většina lidí po uchopení moci komunisty o víru přišla ...

Díky výchově a příkladu rodičů máme Boha jako samozřejmou součást života. Společně na něj. Myslím, že bych měla více děkovat. Také si vzpomínám na nápis na obrazu, který visel u babičky a později u mých rodičů: „Pracuj, jako bys věčně žít měl. Žij, jak bys zítra umřít měl.“ A to mě vede od mala, i když se mi to ne vždy daří.

Svou víru jsme se snažili předat dětem. Měly štěstí, že v té době znaly „Chaloupky“ a pravidelně tam jezdily.

Jsou Vaši sourozenci ještě naživu? Vidáte se s jejich rodinami?

Manželka nejmladšího bratra nás jednou do roka všechny sourozence zve k nim na vesnici. Při té příležitosti jdeme na mši obětovanou za naše rodiče.

Svatba, 1966

A jednou za pět let se sejdem všichni i s dětmi a jejich rodinami, a to je nás kolem 100 lidí. Když se takto setkáme, říkáme si, jaký je to velký dar. Ještě žijeme, jsme zdraví a také se máme rádi, nezávidíme si a nehádáme se.

Máte v tak širokém příbuzenstvu nějaká kněžská nebo řeholní povolání?

Od mamčin bratra, který má sedm dětí, je jeden jeho syn jako salesián na misiích v Bulharsku a jeho dcera je boromejkou. Můj bratranec – syn mamčiny sestry – je biskup Jan Vokál.

A vy sama jste si někdy také musela zodpovědět otázku, jestli Vás Pán nevolá do kláštera?

Jak jsem již řkala, tak jsme museli hodně pomáhat tatínkovi, proto moje rozhodování bylo snadné. Jednou mi ale jedna moje teta, která je řeholnice, řkala, že si myslela, jestli bych já nechtěla jít do kláštera.

Pane Václave, jak dnes vidíte dobu, kdy jste jezdili pomáhat manželčinému otci s hospodářstvím? Prý jste se dobře naučil vše zvládat...

Pracovat v hospodářství jsem znal už z dětství. Každé prázdniny jsme strávili prací u mých prarodičů v Chrásťanech u Benešova.

Václav

Bavilo Vás to?

Mě baví každá práce.

Co nyní v důchodu naplňuje Váš čas? Čemu se rád věnujete? Víme, že velmi rád opravujete různé věci. Manželka na Vás prozradila, že se traduje, že když něco neopravíte, tak to určitě opravit už nejde.

Jednou za dva týdny navštěvuji na celý den sestřičky karmelitky na Hradčanech a opravuji tam různé věci. Ale i různým známým opravuji, co potřebují.

Jak k tomu došlo?

Po revoluci bylo třeba upravit jejich znovu získané prostory tak, aby odpovídaly jinému účelu, než za doby minulé. Můj syn Věna tam s firmou pracoval a já mu pomáhal. Když jsem šel do důchodu v roce 1998, jezdil jsem tam i každý den.

Ani jsem se ještě nezeptala na Vaše dětství ...

Narodil jsem se v Benešově 7. 6. 1938, jako druhé ze čtyř dětí (tři bratři a jedné sestry, která již ve 42 letech bohužel zemřela). Vyrůstal jsem na

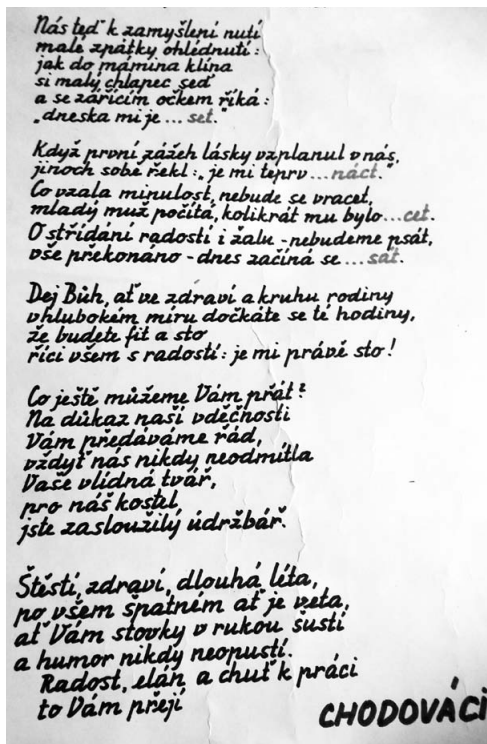
Vinohradech, po základní škole jsem se vyučil strojním zámečníkem a pak nás dva nejlepší vybrali do Výzkumného ústavu telekomunikačního, kde jsem pracoval až skoro do důchodu. Při práci jsem před vojnou vystudoval dvouletou nižší průmyslovku.

Kam jste narukoval?

Nejdříve jsem měl slíbeno, že půjdu do důstojnické školy, ale těsně před nástupem mi bylo oznámeno, že jako syn živnostníka to nepřipadá v úvahu. (Můj tanínek měl krejčovskou dílnu a zaměstnával jednoho pomocníka). Narukoval jsem na rok do Banské Bystrice, po roce nás přestěhovali do Olomouce a pak i do Přerova.

Mohl jste během vojny chodit do kostela?

Vždy jsem si zjistil, kdy a kde je mše svatá a snažil jsem se dávat si vycházky na tu dobu. Jednou si mě dokonce při mši někdo fotil bleskem přímo v kostele.

Přání k padesátinám

Jak vnímáte farnost po stavbě KCMT?

Nejdříve jsme si mysleli, že je to až moc veliké, ale teď vidíme, že je to už malé. Více jsme zvyklí na „Františka“, tam chodíme v sobotu a i v neděli. Do KCMT chodíváme ve středu a ve čtvrtek. Myslíme si, že je dobře, že tu máme další kostel. Byl tady stan, ten spadl, ve školce to bylo malé. KCMT je lepší a větší. (Pozn. redakce – stanem se myslí stan sv. Pavla, který byl provizorním řešením malé kapacity kostela, spadl v důsledku velkého větru. Dalším řešením byla kaple sv. Ludmily, bylo to jedno oddělení nevyužívané mateřské školy, kterou měla v pronájmu naše farnost od MČ Praha 11. Další informace naleznete v Almanachu).

Jaké je Vaše krédo?

Nedělejte si tedy starosti o zítřek; zítřek bude mít své starosti. Každý den má dost na svém trápení. (Mt 6,34)

Je něco, co byste chtěla, paní Milado, vzkázat čtenářům Fchodovin?

Přála bych všem, aby měli takovou rodinu a sousrozence, jaké máme my. Je to krásné, že jsme takhle v pohodě a máme se rádi.

*Povídání s Miladou
v Cafe Terezie*

Máte nějaké přání?

Doufám, že i naše děti se budou takhle scházet a budou se mít rádi. Protože největší je láska, jak se o tom v Písmu na mnoha místech píše.

**Za milý rozhovor děkuje
Katka.**

Setkání s tatínkem paní Milady panem Janem Zrzavým u příležitosti jeho 90. narozenin.

V pondělí 16. dubna 1945 byl nad Prahou vyhlášen „velký poplach“ – mezi Vršovicemi a Chodovem se rozpoutala letecká bitva spojeneckých a německých letadel. Jedno ze zasažených spojeneckých letadel nouzově přistálo na soukromém pozemku za starou chodovskou školou. Byl to Mustang P-51D s nadporučíkem Benjaminem L. Griffinem.

Benjamin L. Griffin

Benjamin L. Griffin

(10. 4. 1922 – 6. 9. 2012).

Narozen v Jacksonville ve státě Florida, vyrostl v DeBary na březích řeky St. Johns. Miloval lov a rybaření. V roce 1942 narušoval do americké armády k letectvu a později se stal pilotem 336. stíhací perutě. Prodělal 38 misí z Anglie a nalétal celkem 194 hodin v bojových akcích. Při náletech nad Prahou, 16. dubna 1945, dostal jeho letoun zásah a byl nucen nouzově přistát v Chodově u Prahy, kde byl zajat jednotkami SA. Po válce obdržel četná vyznamenání za zásluhy. U amerického letectva sloužil jako nadporučík v záloze až do svého důchodu 1982.

Sestřelení spojeneckého letadla v Chodově

Už od ledna 1945 bylo zřejmé, že se válka definitivně vrací tam, kde začala – na území Velkoněmecké říše. Ústup německých armád již nestačily noviny, rozhlas a film nijak maskovat. Bylo nutné počítat s tím, že se válečné události bezprostředně dotknou také území „protektorátu“. Pro nedostatek uhlí byly školní vánoční prázdniny prodlouženy do 22. ledna. Došel úřední zákaz konání výročních schůzí a valných hromad spolků a korporací. Objevovaly se skupiny osob, převážně Němců, prchajících z východu.

Brzy přišly úřední pokyny pro případ náletů a byla vydána orientační mapka, jak rozumět rozhlasovým pokynům o blížícím se náletu. Mapu rozdělvalo osm kružnic od středu Prahy. Chodov, ale také Zbraslav, Dobříchovice a dokonce Říčany byly zahrnuty do okruhu Velké Prahy. Po oznámení v rozhlase měla mapka umožnit orientovat se v rozsahu zbývajících časové rezervy a včas vyhledat kryt.

Když ovšem přišlo hlášení, mnoho lidí místo do krytu chodilo na vyvýšená místa. Sledovali přelety a dohadovali se o místech bombardování. Někdy bývalo slyšet ohlas bombardování – dunění jen vzdáleně. Zato 14. února a 22. března byly dunivé zvuky velmi silné a nad Prahou vystupovaly sloupky dýmu.

V pondělí 16. dubna byl původně vyhlášen „malý náletový poplach“ a v 15 hodin byl ukončen. Vzpětí však byl vyhlášen „velký poplach“, a to již bylo nad Prahou vidět množství spojeneckých letadel. „Hloubkáři“ bombardovali severovýchod hlavního města. Baterie protiletadlových děl, z nichž nejbližší byla v Hostivaři, zahájily palbu. Tentokrát se však na obloze objevila i německá stíhací letadla. V oblasti Vršovic, Strašnic, Záběhlic, Hostivaře, Spořilova a Chodova se ve vzduchu rozpoutala letecká bitva. Protiletadlové dělostřelectvo se zaměřovalo na spojenecká letadla, která se při bojových manévrech dostala nízkou.

Jedno ze zasažených spojeneckých letadel za pozornosti chodovských obyvatel klesalo na katastr obce. V 15.15 hod. pilot nouzově přistál na pozemku rodiny Birnbaumovy z čp. 54, v blízkosti Vavrochova zahradnictví. Pilot z letadla vystoupil a šel směrem k obci, v ruce šátek bílé barvy. Na prsou se mu leskl kovový identifikační štítek. Němečtí vojáci z posádky v chodovské škole mu běželi vstříc. Vydal jim revolver, koženou brašnu a krátkou dýku. Pilot, později

identifikovaný jako nadporučík Benjamin L. Griffin, byl odveden do školy a později odvezen autem do Prahy. Poškozený letoun Mustang P-51D „Marian“ (původně „Jersey Bounce III“) byl z Chodova převezen na letiště ve Kbelích, kde byl k vidění několik let.

Další letadlo se zřítilo a shořelo v Hostivaři, v zatáčce Na Groši. Třetí, hodně poškozené, odletělo směrem přes Kunratice, sledováno jiným anglickým strojem.

PhDr. Jiří Bartoň

Skoro po 60. letech se setkali chlapec z Chodova a pilot, který přistál nedaleko

Píše se 16. duben 1945, je krátce po třetí odpoledne. Dvanáctiletý chlapec z Chodova (tehdy ještě u Prahy) sleduje s úžasem i strachem v očích blížící se americké letadlo. Stále klesá a jeho motor vynechává. Vypadá to, že vrazí do domků na okraji obce. Na poslední chvíli se stočí a jako zázrakem se vyhne i elektrickému vedení. Pilot se zvedá z kabiny a z čela mu prýští krev, protože se praštil do země při přistání. Přibíhají k němu lidé a nabízejí vodu a osušku, na oplátku jim věnuje čokoládu. Nemá smysl uprchnout. Za chvíli ho zajmou Němci z posádky, která sídlí ve škole. Trvá 59 let, než se Benjamin L. Griffin z Floridy a Jan Neumann, původně z Chodova (žijící v Kalifornii), znovu setkají.

(<https://hloubkari.wordpress.com/>)

Někde v těchto místech letadlo přistálo (Birnbauův pozemek v blízkosti Vavrochova zahradnictví)

zprávičky z Farní charity

Péči pro paní Milušku v naší kanceláři objednávala její neteř, která se na nás obrátila na přání svého otce Petra. Klientka je vdova. Žije v bytě, který před několika lety přepsala na syna. Ten je sice nezaměstnaný (dle mínění rodiny i nezaměstnatelný), ale o maminku se příliš nestará. Pan Petr by o sestru rád pečoval, bohužel si se synovcem příliš nerozumí a ten ho do bytu nerad pouští. Vztahy v rodině jsou napjaté, přesto klientku Petrova rodina pravidelně navštěvuje.

Když si paní Miluška zlomila nohu a zůstala upoutaná na lůžko, trpělivost pana Petra přetekla. Začal uvažovat o odborné pomoci. Opakovaně nacházel sestru, jak bez zájmu sedí na nepříliš čisté posteli, smutně hledí do rozsvíceného monitoru televize a těší se jedině na to, že si zapálí cigaretu. Požádal dceru, aby se pokusila najít poskytovatele pečovatelské služby, který by za sestrou pravidelně docházel a ze začátku jí pomohl alespoň s osobní hygienou a úklidem jejího pokoje.

Při vstupním sociálním šetření byli kromě paní Milušky přítomní i všichni tři její příbuzní. Syn od prvního okamžiku dával najevo, že se zavedením služby nesouhlasí. Neměl vůbec radost z toho, že by do jeho bytu měli docházet cizí lidé. Pan Petr byl ochoten celou péči zaplatit. Chtěl, abychom sestře pomohli každý den s osobní hygienou, poklidili její pokoj a donesli drobný nákup, dle její objednávky. Syn s tím nesouhlasil. Po devadesátiminutovém vyjednávání souhlasil se třemi návštěvami týdně, které se omezí pouze na pomoc s osobní hygienou. Přesně vymezil, kam v bytě mohou pečovatelské vstupit. Jen velmi nerad slyšel, že smlouvu bude podepisovat maminka. Opakovaně prohlašoval, že osmdesátiletý člověk o sobě nemůže rozhodovat sám, a že bude matku zastupovat jako zákonný zástupce. Trvalo dlouho, než ho kolegyně přesvědčila, že to není možné. Jediný, kdo může smlouvu podepsat je právě klientka, a ta také bude rozhodovat o průběhu celé služby.

Smlouva byla podepsána a návštěvy mohly začít. Syn nám odmítl dát klíče. Při sjednávání služeb jsme tedy byli odkázáni na něj, protože nám musel otevřít dveře od domu i bytu. Potíže na sebe nenechaly dlouho čekat. S maminkou pečovatelské vycházely bez problémů, ovšem domluvit se na otevření dveří nebylo vůbec jednoduché. Hned při druhé návštěvě se pečovatelská dostala se synem do sporu. Podle smlouvy měla pracovnice maminku pouze umýt. Ta ji ovšem požá-

dala, aby v pokoji vyluxovala. Pečovatelská dobře věděla, že si syn při sjednávání služby výslovně nepřál, abychom v pokoji maminky uklízeli. Prohlašoval, že úklid si zajistí sám a nebude za to zbytečně platit. Proto zdvořile tuto službu odmítla udělat. Ihned po jejím odchodu nám telefonoval syn, aby si stěžoval na neochotnou pracovnici. Kolegyně ho zdvořile upozornila, že to byl on osobně, kdo si nepřál, abychom v mamčině pokoji uklízeli. Službu jsme samozřejmě ochotni poskytnout, pokud se na tom dohodneme. Vystavili jsme tedy dodatek ke smlouvě a poskytované služby v něm upravili dle požadavků klientky a jejího syna.

Dvě návštěvy proběhly v relativním klidu. Po třetí návštěvě opět do kanceláře volal rozčilený syn. Stěžoval si, že naše pracovnice odešla a nechala v pokoji paní Milušky otevřené okno. Ptali jsme se pečovatelské, proč to udělala? Ta nám vysvětlila, že ji klientka požádala, aby otevřela okno, že si chce zakouřit. Pečovatelská jí nabízela, že počká, aby okno potom zase zavřela. Klientka to odmítla s tím, že syn je přeci doma. Zavolá ho až dokouří a on to okno zase zavře. Telefonát to byl dlouhý a vášnivý. Syn stále nechtěl pochopit, že kdyby nebyl doma, pečovatelská by okno před odchodem samozřejmě zavřela.

Po další návštěvě syn už netelefonoval, osobně si přišel stěžovat do kanceláře. Nelíbilo se mu, že pracovnice umyla maminku mýdlem značky Fa. On se přitom radil se zdravotní sestrou a ta mu doporučila kosmetiku k ošetření kůže ležících pacientů. On ji za drahé peníze nakoupil a my ji nepoužíváme. Podle jeho názoru bychom měli mít ISO normu na mytí pacientů a podle ní vždy nekompromisně postupovat. Vysvětlovali jsme mu, že chodíme ke klientům domů. Oni mají právo si rozhodnout, čím je máme umýt. Jeho maminka má prostě ráda svoje „Fáčko“. Je svéprávná. Má sice sádku na noze, ale na lůžku se pohybuje. Není důvod jí nevyhovět. Syn prohlásil, že to nebude trpět. Maminka o sobě nemůže rozhodovat. Když nejsme schopni jí vnutit péči, kterou si on představuje, tak naše služby ruší.

Nakonec to dopadlo dobře. Informovali jsme pana Petra, jak to se službami vypadá. Ten se rozčílil. Sbalil sestru a přestěhoval ji k sobě domů. My ji tam navštěvujeme a nevěříme tomu, jak ta paní v láskyplné bratrově péči pookřála.

Sbírka na podporu Farní charity Praha 4 – Chodov dne 10. 3. 2019 vynesla 47 499 Kč a 2,20 Euro. Na konto potom přišlo ještě 40 500 Kč. Díky vaší obětavosti jsme pokryli všechny náklady na měsíc březen. Děkujeme moc za podporu.

Přeji Vám požehnané Velikonoce.

Eva Černá

CO BYLO A CO BUDE?

Z KRONIKY SNĚHOVÉ VLOČKY ZÁPISKY SKAUTSKÉHO DÍVČÍHO ODDÍLU

Lužické hory / pětidenní běžkařská výprava na skautské chatě

Letos jsme s oddílem nevyrazily na jařňáky na celý týden, ale na 5 dní do Lužických hor na skautskou chatu Dřevomorku na běžky. Jely jsme tam autobusem, ale poslední část jsme šly kus pěšky. Bylo vtipné, že celou cestu autobusem nebyl téměř žádný sníh, až pak cestou pěšky ho začalo přibývat a u chaty ho bylo asi po kolena. Několikrát během celé akce jsme vyrazily na výlet na běžky, ale nebylo to úplně podle našich představ, bydlely jsme sice přímo na magistrále, ale toho sněhu tu nebylo úplně moc a každým dnem ho ubývalo, že ten poslední den, co jsme ještě běžkovaly, jsme hledaly ostrůvek sněhu na travnaté nebo zaježličnaté cestě ještě

i mezi potůčky z tajícího sněhu. Ale i tak to bylo super. Bylo tam krásné okolí, byly jsme třeba na výletě na Krkavčích kamenech nebo hoře Luž, sice zrovna za mlhy a mírného deště, ale bylo to zajímavé a některé světlušky se dokonce rozhodly, že na horu Luž půjdou spolu s Nicole přímo nahoru k vrcholu a ne po cestě, která šla pozvolně vzhůru. Celou akci jsme ještě zakončily několikakilometrovým výletem na vlakovou zastávku a během cesty až do Prahy jsme si pochutnávaly na lívancích.

CO BUDE?

PAŠIJE PODLE JANA v provedení dětí a mládeže z farnosti na Květnou neděli

Dramatický kroužek, který se pravidelně schází v Komunitním centru Matky Terezy připravil na letošní Velikonoce již tradiční představení Pašije podle Jana. Vedoucí dramatického kroužku posílají pozvánku:

„Zveme Vás o Květné neděli 14. dubna v 16 hod. na divadelní představení Pašije na hudbu Petra Jiříčka. Pojdte s námi prožít Pašije trochu jinak. Těšíme se na Vás.“

Kontakty na vedoucí aktivit

- **Dětský dramatický kroužek**
Eliška Brhlová, tel. 606 561 611
eliska.brhlova@seznam.cz
- **Sněhová vločka, oddíl a tábor skautek**
Lucka Skrčená, vůdce oddílu
tel. 721 770 421, l.skrцена@seznam.cz
Eliška Kosmáková: elzуска@spoluzaci.cz
- **VOSA • všestranný oddíl pro kluky**
Míra Majer, hlavní vedoucí
vosa.kcmt@gmail.com, tel. 775 005 096
Jarda Olšanský, tel. 603 256 411

SPIRITUALITA SV. ALŽBĚTY OD TROJICE

Svatá Alžběta od Trojice

(1880–1906), vlastním jménem Elisabeth Catez, kterou papež František 16. října 2016 v Římě svatořečil, dostala od Pána pro církev velké prorocké poslání.

Tím, že byla přinucena snažit se žít své povolání a karmelitánskou spiritualitu ve světě, čím dál víc se přestává opírat o vnější znaky a prostředky, jakými jsou klášter, klauzura, cela, vnější odloučení, mlčení, samota, denní řád a stanovené doby modlitby – všechny tyto prvky nachází ve svém nitru. Klášterem a klauzurou se jí stává její vlastní srdce, kde si vybuduje svou vnitřní celu, kterou ráda nazývá „malou Betánii“, kam neustále zve svého Mistra, aby si přišel odpočinout, a kde ona sama nalézá „své nebe“.

- Alžběta se snaží zachovávat „velké ticho zevnitř“, „vnitřní ticho“ a „hluboké mlčení“, které je pro ni synonymem vnitřní usebranosti a oproštěnosti, „vnitřním oddělením se“ ode všeho, co není Bůh a co k němu nevede.

- Zjednodušení její modlitby na jediný a prostý úkon „dovnitř“, do svatyně vlastní duše, kde přebývají „její Tři“, působí, že se její duchovní život „sekularizuje“ – vnitřní oddělení, oproštěnost a „vnitřní samota s Ním samým“ působí, že Alžběta již nemusí být vnějším způsobem oddělená od vnějších věcí. Přijímá život naplno tak, jak ji ho Bůh přináší, bez vnějších odlišností od ostatních: v rodině i ve farnosti, v přírodě, při tanci i hudbě, při sportu i setkáních s přáteli.

**Myšlenky z Novény se sv. Alžbětou
od Trojice / M. J. Burgerová /
Karmelitánské nakladatelství 2016.**

MEDITAČNÍ MYŠLENKY MOUDRÝCH

■ Judejci našli řešení: je lépe, aby jeden zemřel... V době Ježíše byli v čele izraelského národa lidé, kteří měli obavy z rostoucího Ježíšova vlivu. Sídili většinou v judejském Jeruzalémě. Protože Ježíšovy požadavky se neshodovaly s jejich přesvědčením a způsobem výkladu Mojžíšova zákona, rozhodli se ho odstranit. Měli zájem jen na tom, aby vše proběhlo bez sročení lidu, nejlépe aby byl zajat v Judsku. Tam si Galilejci nijak zvlášť nevážili.

(Podle Pavla Kuneše)

■ Bůh není muž, Bůh není žena, Bůh je láska. Bůh není Evropan, Bůh není Američan, není Afričan, není Asiat, Bůh je láska.

Bůh není křesťan, ani Žid, ani muslim, Bůh není hinduista či buddhista, Bůh je láska.

Bůh není příroda, Bůh není historie, Bůh je láska.

(Kurt Marti)

■ Kritizování druhých nás vede k tomu, že se zaměřujeme na nedostatky a chyby druhých, a tak se považujeme za lepší. O tomto postoji svědčí i farizeova modlitba v chrámu (Lk 18,11-12) a sám Ježíš nás varoval, abychom se nesoustředili na třisku v oku druhého, když nevidíme trám ve svém oku. **(Papež František)**

■ Kdo přijme Ježíše bez velkého počítání, co mu to vynesou – ten dělá dobře. Kdo přijme dítě, které zaručeně bude něco potřebovat, ten snad přestane tolik myslet na své vlastní potřeby, zájmy a předměty pýchy – vždyť právě ty dokážou přiotrávit naši mysl málem k nepotřebě.

(Podle Jana Keřkovského)

■ Ovoce světla záleží také v životě podle pravdy, říká sv. Pavel. Snad už nelžeme! Ale co polopravdy? Co zámky? Ty jsou sice podle morálky přijatelné, ale jen je-li k nim vážný důvod. Naší charakteristikou musí být pravda, nikoli zámka. Ta musí být spíše výjimkou. Lež ovšem nepadá v úvahu nikdy. Právě pravdomluvnost musíme vyrovnávat tu spoustu lží ve světě.

(Ladislav Kubíček)

DOBROVOLNÍCI, DOBROVOLNICE, DOBROVOLNÍČATA

Milí farníci,

a je tu duben. Ten sice říká, že ještě budeme za kamny, ale doufám, že to neberete až tak vážně a že vyrazíte i ven a na některý z programů. Nenechte si ujít na Květnou neděli pašije, které připravují již po několikáté děti z farnosti pod vedením Elišky Brhlové.

Ale ještě než budou Velikonoce, tak bych vás ráda pozvala na jarní DOBRODĚN, a to v sobotu 6. dubna od 8.30 v obou našich kostelích. Po dlouhé zimě nás čeká práce – více než dost. Po obědě jste zváni ke společnému obědu do KCMT. Potřebuji, ale pře-

dem vědět, kolik se nás sejde, protože zázraky jako Ježíš v Káně Galilejské dělat neumím a je škoda, kdyby se na někoho nedostalo. Bližší práce budou včas na nástěnkách.

Letos o Velikonocích se na vigílii sejdem jako farnost na jednom místě, a to v KCMT. Při této mši by mělo být osm křtů dospělých, kteří se již delší čas připravují. Po vigílii bývá zvykem společné agapé. Chtěla jsem vás tedy poprosit o příspěvky z vašich kuchyní a o pomoc s přípravou před obřady a v průběhu agapé, případně s úklidem. Když by se našlo pár jedinců, kteří by si jednotlivé části přípravy a večera mohli vzít na starost, tak by to bylo dobré. Jaké si to uděláme, takové to budeme mít.

Přeji vám požehnaný zbytek postní doby. A abychom měli odvahu přijmout od Boha dar nového života v NĚm a s Ním.

Vlasta Hamalová
koordinátor

KNIŽNÍ OBCHŮDEK

■ Člověk mezi vírou a ateismem,

M. Delbrêlová

KNA, 239,-

„Pokud je naše víra neslučitelná se současným životem, znamená to, že není tím, čím by měla být, že nedrží krok s dobou. Naše víra by z nás měla udělat ty nejmodernější lidi. Křesťan, církev, dokonce i Ježíš existují proto, aby se ve světě šířila láska.“ (ukázka)
Jak žít víru ve společnosti, která s Bohem v každodenní realitě nepočítá? Co mi může dát osobní vztah ke Kristu při střetu s praktickým ateismem? Úvahy Madeleine Delbrêlové o křesťanství v dnešním světě jsou mrazivě přesné, hluboké a zároveň povzbudivé. Důležitým krokem je přestat směřovat víru v Kristu s křesťanskou mentalitou. Víra je vztah, který máme opečovávat a každodenně uvádět do života. Mentalita jsou přejímané postoje a zvyklosti: vypadají rozumně a slušně, ale když je neprožíváme, mizí. V každodenním napětí a nárocích, které přináší život, obstojí jen autentické přesvědčení – živá víra.

■ Bůh milosrdný, nebo trestající?,

Gabriela Ivana Vlková

KNA, 99,-

Stránky Starého zákona se doslova hemží krutostí. Snad by se to dalo ještě nějak skousnout, kdyby se jednalo pouze o činy zlovolných lidí, kteří se Bohu

vzpírají. Jenže ve Starém zákoně je to sám Bůh, kdo velmi často jedná tvrdě! Není proto divu, že občas bývá zdůrazňován kontrast: Bůh Starého zákona trestá, jeví se jako krutý, zatímco Bůh Nového zákona odpouští, tedy je milosrdný. Ale je tomu tak doopravdy? ... Nebylo by dobré důkladněji ověřit, jak tomu s jeho milosrdenstvím v Písmu vlastně je?

■ Katolické speciality

Daniel Vícha

KNA 129,-

Katecheze do kapsy. Catholicismus je krásný, bohatý a hluboký – ale ve své „speciálnosti“ i nepřístupný a nápadně odlišný od jiných vyznání. Mnoho lidí se v jeho hloubce topí ... A právě těm, kdo jsou z katolické jinakosti spíše rozpačití než nadšení, přichází na pomoc knížka Daniela Víchy.

Otevírá řadu citlivých otázek: Je papež symbolem autoritářství, nebo morální síly? Co znamená tradice – cenný kompas, nebo zátěž? A jak se stavíme ke zpovědi? Je to něco, co musíme skousnout, nebo milost, díky níž nás Bůh vrací do hry?

Sedm poctivě zpracovaných úvah doporučujeme těm, kdo se připravují na křest a biřmování, kdo se touží vzdělávat ve víře a chtějí hájit víru a církev s kvalitními argumenty.

VELIKONOČNÍ BOHOSLUŽBY**■ KOSTEL. SV. FRANTIŠKA**

Květná neděle / 8.00 – mše sv. s žehnáním ratolestí a 20.00 mše sv.

Úterý / 18.00

Zelený čtvrtek / 17.00 – mše sv. na památku ustanovení Eucharistie

Velký pátek / 18.00 – velkopáteční obřady

Bílá sobota / 15.00–17.00 – možnost tiché modlitby

Neděle / 8.00

Pondělí / 8.00

■ KOMUNITNÍ CENTRUM MATKY TEREZY

Květná neděle / 9.30 a 11.00 / mše sv. s žehnáním ratolestí

Středa / 17.20 – pobožnost křížové cesty
18.00 – mše svatá (po mši sv. adorace a možnost sv. smíření do 19.30)

Zelený čtvrtek / 18.00 – mše sv. na památku ustanovení Eucharistie
19.30–0.00 – možnost tiché adorace v Getsemanech

Velký pátek / 11.00 – pobožnost křížové cesty
17.00 – obřady Velkého pátku

Bílá sobota / 9.00 – (obřady katechumenů)
20.30 vigílie vzkříšení

Neděle / 9.30 a 11.00

Pondělí / 9.30

Otevírací doba:

Po 15.30 – 21.30

Út 15.30 – 20.00

St 15.30 – 20.00

Ne 9.00 – 13.00

a v době programů
v KCMT

Těšíme se na Vás.

MC DOMEČEK / YMCA PRAHA**DOPOLEDNÍ PROGRAM**

Do dopolední herny je vstup bez přihlášení – vstupné pro rodinu 50,- Kč/dopoledne, v pátek je pro doprovázející babičky a dědečky jen 30,- Kč/dopoledne

- Po / 8.00–12.00 Školička Sluníčko (obsazeno)
- Út / 9.00–12.00 / Otevřená herna
- St / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Hrát s batolátky (do 18 m.) – bez přihlášení.
- Čt / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Pohybové hry pro rodiče s dětmi (dětí od 18 m.) – bez přihlášení.

- Pá / 9.00–12.00 / Otevřená herna, od 10.00: Čas na pohádku, od 10.30: Šikulové – Tvořivá dílnička

ODPOLEDNÍ PROGRAM PRO DĚTI

- Po / 16.00–18.00 Malý Muzikant
 - Po a Čt / ANGLIČTINA
 - Po / 16.45–17.30 4–7 let
 - Čt / 4 roky – 7 let a 7–9 let, 17.05–17.55
 - St / MOTESSORI PRACOVNY pro děti od 1,5 roku do 3 let, St / ELKONIN (obsazeno – nelze nastoupit v průběhu roku)
 - Pá / KŘEŠŤANSKÝ KROUŽEK 16.00–18.00
- Aktuálně nabízíme volná místa na pondělní angličtině pro děti 4–7 let.

PRO DOSPĚLÉ

- Po / 18.15–19.15 ANGLIČTINA pro středně pokročilé
 - Út / 18.00–19.00 ANGLIČTINA pro pokročilé
 - Čt / 14.30–15.30 FRANCOUZŠTINA
- DOPROVODNÉ AKCE – sledujte web a FB

29. 4. 2019 – Čarodějnice na Jižáku 2019

– velká akce, na které se podílíme s Ymkáriem (NZDM Jižní Město, Klubem Jižní pól, Proxima Sociale, DDM Jižní Město – zábavné odpoledne plné her, soutěží a doprovodného programu. Akce je určena pro děti všech věkových skupin. MC Domeček zajišťuje zónu pro nejmenší – přebalovací pult, mini soutěže, herní koutek a výtvarnou dílnu. Těšíme se na setkání s vámi. Akce probíhá od 13.00 do 18.00 – vstup volný.

U Modré školy 1, Praha 11 – v budově KCMT
Aktuální informace: www.mc-domecek.cz
nebo www.facebook.com/MCDomecek
tel.: 773 993 985

Přihlášky na: mcdomecek@praha.ymca.cz.

Zrušení zájezdu SKS

Omlouváme se, že rušíme zájezd na Chrudimsko v termínu 27. 4. 2019. Zájezd se uskuteční v zatím neurčeném jiném termínu. SKS ve spolupráci s farností.

Vaši jáhen Urban a Ing. Řivnáčová

PROGRAM / AKCE VE FARNOSTI

- **1. 4. / 19.00 – ZMT: s Gabrielou I. Vlkovou** první děkankou Cyrilometodějské teologické fakulty v Olomouci s tématem: „**O písních a služebníku**“. Jaký je prvotní kontext starozákonních textů, které církve spojuje s liturgií Svátého týdne? Jak pohnuté dějiny vyvoleného národa ovlivnily interpretaci těchto prorockých, než dožrála ke svému naplnění na „služebníku“ Ježíši? Jak může toto Boží slovo poznamenat náš život a stát se světlem našeho putování?
- **6. 4. / 8.30–12.30 – Jarní DOBRODEN** – velikonoční úklid v obou našich kostelích.
- **7. 4. / 14.30 – Křížová cesta na Petřín**. Sraz na nádvoří před strahovskou bazilikou.
- **8. 4. / 16.30 – P. Ing. Miloslav Fiala – Velikonoční zamyšlení**. Sdružení křesťanských seniorů.
- **14. 4. / 16.00 – Pašije podle Jana** – dramatické zpracování na hudbu Petra Jiříčka. V provedení dětí z dramatického kroužku KSK, pod vedením Elišky Brhlové.

- **24. 4. / 17.00 – Tvoříme pro radost s Danielou**. Tvořivá dílna pro malé i velké. Bližší info na webu.
- **28. 4. / 16.00 – Rodinná keramická dílna s Janou**. Keramický květník. Informace a přihlašování na janadomsova@gmail.com.

ŽIVOT FARNOSTI • SETKÁNÍ

- **8. 4. od 19.15 hod v KCMT – setkání společenství Hnutí folokláre**. Slovo života na duben: „*Jestliže jsem vám tedy umyl nohy já, Pán a Mistr, máte také vy jeden druhému nohy umývat.*“ (Jan 13,14) Společenství je otevřené i novým zájemcům. Jana a Viktor Friedovi – tel. 731 625 949
- **Modlitební setkání maminek (nejen) na mateřské dovolené** se koná ve středu dopoledne od 9.30 do 11.30 v suterénu fary u kostela sv. Františka z Assisi. V dubnu se sejdem **3., 10., 17. a 24. 4.** (3. 4. s P. Michaellem). Srdečně zve Lýdia Murínová – tel. 730 825 301.
- **Setkání Život z víry** s jáhnem Pavlem Urbanem se konají každou středu večer ve farním sále od 19 hod. Setkání je otevřeno pro všechny zájemce.
- **Páteční dopolední setkávání** – v 9 hod. se koná v kapli KCMT bohoslužba slova s jáhnem Pavlem Urbanem, po ní následuje společné posezení ve foyer. Srdečně zveme i další zájemce, zejména vás, kdo jste doma sami, přijďte mezi nás. Jana a Viktor Friedovi.

PŘÍPRAVA NA ŽIVOT V MANŽELSTVÍ

Farnost sv. Františka + Rodinné centrum Praha vás zve na kurz přípravy na manželství od **8. 4. 2019 v Komunitním centru Matky Terezy, vždy v pondělí 19–21 hod.** Prosíme, hlase se co nejdříve. Kurz je vhodný pro ty, kteří o manželství uvažují, není nutné mít termín svatby.

TÉMATÁ: MANŽELSTVÍ V KATOLICKÉ CÍRKVI • ROZDÍLY MEZI MUŽEM A ŽENOU • KONFLIKTY, KRIZE, USMÍŘENÍ, ODPUŠTĚNÍ • PRIMÁRNÍ RODINA • DUCHOVNÍ ŽIVOT V MANŽELSTVÍ • ŘEČ TĚLA-SEXUALITA V MANŽELSTVÍ • DĚTI JSOU HOSTÉ V RODINĚ • MANŽELSKÝ SLIB

Tel: 602 972 887 • snoubenci.kcmt@centrum.cz • www.rodinnecentrum.cz

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY / DUBEN

- **Všeobecný úmysl:** *Lékaři a jejich spolupracovníci ve válečných oblastech* – za lékaře a humanitární pracovníky přítomné ve válečných oblastech, kteří nasazují vlastní život pro záchranu života druhých.
- **Národní úmysl:** – Ať pokoj, který Ježíš Kristus po svém zmrtvýchvstání daroval svým učedníkům, dokážeme šířit do svého okolí.

KONTAKTY • PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY

KANCELÁŘ KCMT – HÁJE

U Modré školy 1, 149 00 Praha 4

Tel: 242 485 826

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny:

Po–St 8.30–15.00

Úřední hodiny kněze:

Středa 8.30–10.30, 16.00–17.30

FARNÍ KANCELÁŘ CHODOV

Na Sádce 1296/18, 149 00 Praha 4

Tel: 272 934 261

E-mail: kancelar@kcmt.cz

Úřední hodiny kněze:

Pátek 16.00–17.30

(V jiném termínu po předchozí dohodě.)

	kostel sv. Františka	kaple sv. Matky Terezy
Pondělí	–	–
Úterý	18.00	–
Středa	–	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření
Čtvrtek	–	6.45
Pátek	18.00 mše sv. + adorace NS do 19.30, svátost smíření	9.00 bohoslužba slova se sv. přijímáním
Sobota	8.00	–
Neděle	8.00, 20.00*	9.30**, 11.00

* 1. neděle (1. čtení) a 3. neděle (2. čtení) ve slovenštině
2. neděle v měsíci ve 20.00 „studentská mše sv.“

** Bohoslužba zaměřena pro rodiny s dětmi (katecheze pro děti).

Možnost svátosti smíření vždy 30 minut před bohoslužbou (kromě čtvrtka) nebo po dohodě.

☎ / mob.

e-mail

Farní kancelář (fara – Na Sádce)	272 934 261	farar@kcmt.cz
Karina Juráková (ředitelka KCMT)	731 625 970	kancelar@kcmt.cz
Kancelář KCMT, farní kancelář KCMT	242 485 826	kancelar@kcmt.cz
P. Michael Špilar (farář)	272 934 261, 603 151 265	farar@kcmt.cz
P. Michal Přívara (farní vikář)	605 346 353	farnivikar@kcmt.cz
Pavel Urban (trvalý jáhen)	272 911 264	
Ladislav Staněk (trvalý jáhen)	724 112 799	stanek@kcmt.cz
Václav Šebek (pastorační asistent)	242 485 830, 734 547 021	spravce@kcmt.cz
Jaroslav Olšanský (předseda KSK Praha)	603 256 411	jarda.olsansky@kskpaha.org
Vlasta Hamalová (koordinátorka dobrovolníků)	733 770 847	hamalova@kcmt.cz
Petr Fried (pracovník pro KCMT)		fried@kcmt.cz
Charita – Eva Černá (ředitelka)	737 322 569, 242 485 823	kancelar@charitapraha4.cz
Charita – pečovatelská služba	737 948 638, 272 941 972	socialnisluzby@charitapraha4.cz

Číslo účtu: KCMT 4200060575/6800 • farnost 19-9362170227/0100

Příští uzávěrka bude 15. dubna 2019.

Náklady na 1 výtisk 14 Kč

fchodoviny@gmail.com

Zpravodaj ŘK farnosti Praha – Chodov / 2019 / ročník 18

• redakce: Katka Friedová, Anežka Králová • typografie: Josef Karhan • foto: Ani Procházková a spol.
• za obsah odpovídá: P. Michael Špilar • <http://www.kcmt.cz/fchodoviny> • tisk: TLAMA design